

12b.

Před čím vším a proč vlastně utíkat? Před katastrofami, které stíhají náš svět a stíhat budou čím dál častěji? Útek pro útek, záminka za záminkou. Útek před rolemi, které nám byly předány rodiči, jejich rodiči, místy, kde žijeme, a hodinami dějepisu? Jako ptáčci na obrtlíku otočit vlevo, vpravo, sklonit hlavu a pak se uklonit. Cirkusový krok, velkolepé přehrávání, devalvace všeho v komedii, ale vlastně nakonec smutnou. Divadlo náročné na energii a čas, až ani není kdy skutečně prožívat, být chvíli skutečně lidský.

Někdy v těch ptačích hercích není ani za mák koukatelného. Ale je to tak a oni tu jsou. My tu jsme. Dvacet čtyři hodin, sedm dní v týdnu. Perpetuum mobile odpočítávání času, který je nám vymezený.

13.

Zvuky a hlasy. Neustálé stereo výbuchů vklíněné jako černá průrva mezi Samuelovo chtění, neustálý vpád minulosti. Těžko říct proč zrovna teď, ale Samuel slyšel zvuky vánočních koled. Když byl malý, měli na všechny ty svátky doma jen dvě gramofonové desky. Matka je pořád dokola měnila, každý druhý rok stejné zvuky. Každý rok stejné Vánoce. Osvícená brána ke stromečku, která blikala jako světla policejních aut. Jen otevřít okno bylo velkým dobrodružstvím. Přimrzlé dřevo v celé své

outlosti praskalo, závěje se sypaly do vytopené klícky, a tak se nevětralo. Pořád stejný vzduch, pořád stejné zevnitř vytopené polopravdy, pořád stejné rituály, pořád stejné dvě gramofonové desky.

Tak Samuel vyrostl, jako jezevec v krvavé noře, a k tomu si četl o tom, že z hodin a dnů není úniku. Ani ze zítřka, ani ze včerejška. Všim už jsme se umazali, všim jsme byli, vše už jsme umazali. O to víc fascinující pro Sama bylo skrze poznávání světa ono umazání se. Každý den, každá cesta do školy, byla dobrodružnou poutí pralesem, sjezdem divokou řekou... a pak zase nora a krev!

Co by teď Samuel dal za hrst sněhu za oknem. Samuelův jazyk hladově olíznul popraskané rty, které rudé květy kaktusu nemohly ochránit před sluncem. Moc tlustý a nešikovný je jazyk pro život v takovémto vlhku a vedru. Samuelovi připadalo, že má v ústech špinavý vlhkostí nasáklý kus starého hadru. Přesto pořád zpíval potichu tu vánoční koledu. Narodil se Kristus pán...

Slova se valila skrz mokravý hadr v ústech, každé slovo ho bolelo a dohánělo k slzám. Samuel rád trpěl, strašně rád. Trpěl víc a víc a čekal, kam až to dojde. Jako malé zvědavé zvířátko. Jako domácí prasátko pro děti.

Když uslyšel Samuel zdálky ten nekončící tlumený zvuk, myslel, že v patře pustili sprchu. Ale nepustili. Snažil se ještě víc soustředit, možná po viaduktu nad parkem projel

vlak nebo zní z dálky diskotéka. Rudě kaktusem zbarvené kapky tónů dál padaly diagonální přímkou na jeho ledové tělo uvízlé ve snu, a to se pomalu začalo opět se pojit s myslí. Zdálky se cosi blížilo, čím dál naléhavěji a Sam si nechtěl připustit, že je to smrt. Pak se před ním z ničeho nic objevil generál Malcom.

„Same! Haló, Same? Jsi to ty? Už vím, jak to bylo s Ninou... Zavolejte doktora, slyšíte?! A pochytejte ta prasata!“

Něco se bude muset stát, to věděl Samuel zcela jistě. Vůbec poprvé pocítil, jak bolestivě mu chybí v jeho životě Mája. Nevěděl proč zrovna ona. A stejně tak nevěděl, kdy to skončí.